

часътъ е, каза, за разлжка,
па вирна носъ и си отмина
натамъ къмъ градската градина.

Работникъ (къмъ любимата):
Надъ огъня съ песникъ чиличенъ
ще работя и ще обичамъ —
не тѣзъ очи и тѣзи кждри,
а твойта доброта и мждрость.

Любимата:
Намѣсто съ ласки да се лъжемъ —
трудътъ съсъ любовта ще свѣржемъ.

Смѣсенъ кодошки хоръ (отекващъ
въ далечината):

Животътъ зиме тукъ е скученъ
и само въ нѣкой рѣдъкъ случай
отключваме сърдцата праздни
за по-щастливъ, по-слънчевъ праздникъ.

Но пролѣтъ щъркелъ ли прехвърка
въ зигзагитѣ на „Хисарлъка“
и здравецъ съ мирисъ ли полѣхне,
тукъ старъ и младъ съ копнежъ въздѣхне.

Въздѣхне, смигне и зачака
съсъ радостта на котарака.
Дохожда следъ това курорта
и става по-красивъ живота.

Раздвижатъ се различни твари —
човѣкъ насамъ, натамъ, прошари
и вижъ, че нѣкой пипналь „хрема“,
на друга пѣкъ — назрѣлъ корема. . .

Тѣй цѣло лѣто ний живѣемъ:
слухтимъ, флиртуваме, шурѣемъ,
но идва есень — за разлжка
и въ скръбъ повѣхва „Хисарлъка“.